

— Ba da, spuse Scrooge. Crăciun fericit, auzi!? Ce drept ai tu să fii fericit? Ce motiv ai tu să fii fericit? Că doar ești destul de sărac.

— Hai, zău, îi răspunse vesel nepotul. Ce drept ai dumneata să fii mohorât? Ce motiv ai dumneata să fii ursuz? Că doar ești destul de bogat.

Întrucât Scrooge nu găsi pe moment alt răspuns mai bun, spuse din nou „Ptii!”, urmat de „Prostii!”

— Nu fi supărat, unchiule! spuse nepotul.

— Cum să nu fiu, îi replică unchiul, când trăiesc în lumea asta de proști? Crăciun fericit, auzi! Mare scofală Crăciunul ăsta! E taman vremea când ai de plătit angaralele și n-ai bani; când te pomenești că ești cu un an mai bătrân, dar cu niciun sfanț mai bogat, când îți faci socotelile pe un an întreg și vezi cum te încolțesc cifrele din hârțoage pe douăsprezece luni pline. Dacă ar fi după mine, spuse Scrooge indignat, aș porunci ca fiecare dobitoc care umblă tot timpul cu „Crăciun fericit!” pe buze să fie fiert în suc propriu și îngropat, având o țeapă împodobită cu globuri înfiptă drept în inimă. Așa ar merita!

— Unchiule! se rugă de el nepotul.

— Ascultă, nepoate, i-o reteză tăios unchiul, ține tu Crăciunul cum vrei și lasă-mă pe mine să-l țin cum vreau!

— Să-l ții? repetă nepotul lui Scrooge. Dar dumneata nu-l ții deloc.

— Atunci lasă-mă să nu-l bag în seamă, spuse Scrooge. Ce să-ți spun?! Că ți-o fi de mare folos! Ce mare folos ți-a adus până acum?!

înspăimântă când stafia își scoase bandajul din jurul capului și falca inferioară îi căzu pe piept.

Scrooge se lăsă în genunchi și își îngropă fața în mâini.

— Îndurare! spuse el. De ce mă chinui, cumplită nălucă?

— Tu, om cu minte pământească, răspunse fantoma, crezi sau nu în mine?

— Cred, spuse Scrooge. Trebuie să cred. Dar de ce umblă spiritele pe Pământ și de ce vin la mine?

— Spiritul fiecărui om, răspunse fantoma, e sosit să umble printre semenii lui și să călătorească hăt, departe. Dacă spiritul nu se arată în timpul vieții, este condamnat să-o facă după moarte. E blestemat să rătăcească prin lume, vai, mie!, și să fie martor la ceea ce nu poate fi părtaș, dar ar fi putut să fie, când era în viață, și să aducă fericirea!

Năluca scoase din nou un urlet, își scutură lanțul și își frânse mâinile fantomatice.

— Văd că ești în lanțuri, spuse Scrooge, tremurând. De ce?

— Port lanțul pe care l-am făcut în viață, răspunse fantoma. L-am alcătuit za cu za, metru cu metru, m-am încins cu el din proprie voință și tot așa îl port. Ți se pare cumva ciudată alcătuirea lui?

Scrooge tremura tot mai tare.

— Și nu știi oare, continuă fantoma, cât cântărește și cât de lung este puternicul lanț pe care-l duci tu însuși? Era taman la fel de greu și de lung ca

CAPITOLUL AL TREILEA

Al doilea dintre cele trei Spirite

Trezindu-se în mijlocul unor sforăituri cumplite și ridicându-se în capul oaselor ca să-și adune gândurile, Scrooge nu mai avu nevoie să fie anunțat că se apropia din nou clipa când clopotul avea să bată ora unu. Simțea că se trezise la realitate taman la țanc, cu rostul anume de a susține o discuție cu cel de-al doilea mesager expediat pe adresa lui prin intervenția lui Jacob Marley. Dar, descoperind că îl cam luase cu frig când începuse să se întrebe care dintre perdele va fi trasă de această nouă nălucă, le trase pe toate în lături cu mâinile lui și, lungindu-se din nou, se puse pe aprigă veghe de jur împrejurul patului. Căci dorea să atace Spiritul chiar în clipa apariției sale, ca să nu fie luat prin surprindere și să se sperie.

Domnii care nu iau lucrurile prea în serios și se fălesc că ei cunosc toate dedesubturile, făcând de obicei de toate, își exprimă înclinația lor către o gamă largă de felurite aventuri, afirmând că se pricep la orice, de la o pasă bună până la omor; între aceste extreme există, fără îndoială, o gamă de subiecte destul de amplă și de cuprinzătoare. Fără a mă aventura să-l socotesc pe Scrooge printre aceștia, nu eșit să vă conving că era pregătit pentru o mare varietate

de năluciri și că, începând cu un bebeluș și terminând cu niște rinoceri, nimic nu l-ar fi uluit prea tare.

Fiind pregătit pentru aproape orice, nu era însă deloc pregătit pentru nimic; prin urmare, când clopotul bătu de unu și nu se ivi nicio arătare, îl cuprinse un tremurici puternic. Cinci minute, zece minute, un sfert de ceas trecură și nimic nu se arătă. În tot acest răstimp, stătea întins pe patul lui miezul și focarul unei pete de lumină roșiatice, care se revărsă peste el când orologiul anunță ora. Și care, fiind doar lumină, era mai înfricoșătoare decât o duzină de fantome, întrucât el nu putea să deslușească nicidecum ce însemna sau ce avea de gând și, din când în când, se temea că ar putea deveni în orice clipă un caz interesant de ardere spontană, fără a se putea măcar consola cu ideea de a ști acest lucru. În cele din urmă, începu totuși să se gândească așa cum voi sau eu ne-am fi gândit de la început – căci întotdeauna nu persoana în cauză știe ce ar fi trebuit făcut, și fără îndoială că ar fi făcut. Așadar: începu să se gândească, în cele din urmă, că sursa și secretul acestei lumini fantomatice ar putea fi în odaia alăturată, de unde, mergând pe urmele ei, părea să strălucească. Când această idee puse cu totul stăpânire pe mintea lui, se ridică încet și își târșâi papucii până la ușă.

În clipa când Scrooge puse mâna pe clanță, un glas ciudat îl strigă pe nume și îl pofti să intre. Se supuse.

Era propria odaie. Nu exista nicio îndoială în această privință. De pereți și de tavan atârna atâta